

Тя стоеше на хълма, потънала въ мисли. Като видѣ момчето, тя му се усмихна.

Момчето разправи всичко и като свърши каза:

— Пари, само пари му трѣбватъ на чичо.

— Иди си, — рече дъщерята на магесницата, — и кажи на домашнитѣ си и на чича си да изнесатъ прѣзъ тая нощъ вънъ всички празни сждове.

Момчето се върна радостно и обади на домашнитѣ си поржчката на магесницата.

Всички праздни сждове бѣха изнесени навънъ. Прѣзъ нощта завалѣ едъръ градъ. На сутринята, като станаха да прибератъ сждоветѣ, останаха очудени. Сждоветѣ бѣха пълни съ пари — златни и сребърни.

Чичото много се зарадва. Той напълни джебoветѣ си и излѣзе на пазаря. Най-напрѣдъ той отиде на фурната да купи най-потрѣбното — хлѣбъ.

— Ще ти дамъ хлѣбъ, — каза хлѣбарьтъ, — ако ми донесешъ отъ чешмата четиредесетъ кофи вода.

— Какъ! — извика чичото, — азъ да върша това, когато джебоветѣ ми сж пълни съ пари!

И той извади цѣлъ купъ златни монети и ги сложи прѣдъ хлѣбаря.

Хлѣбарьтъ се усмихна, но не се очуди.

— Сега всѣки има пари, — рече той. — Нощесъ такъвъ изобиленъ златенъ дъждъ се изсипа, че всички напълниха кѣшитѣ си съ пари. Паритѣ нѣматъ вече цѣна.

Понеже чичото бѣше гладенъ и въ кѣши го чакаха да донесе хлѣбъ, той взе кофата и отиде на чешмата за вода.

Тамъ бѣха се струпали много хора. Всѣки ти-чаше да свърши нѣкоя работа, за да получи хлѣбъ, защото всички имаха пари, но всички бѣха бѣдни.

Като видѣ това, момчето пакъ отиде при дъщерята на магесницата.

— Какво има, момченце? — попита го тя.